

МАРТИН МАУРЕЛ

ИЗАБЕЛ
АПОГЕЯТ НА ВЛАСТТА

Isabel, la conquista del poder
Copyright © 2013 by Martin Maurel
All rights reserved

© Боряна Дукова, Светослава Славчева, превод от испански
© Димитър Стоянов – Димó, худ. оформление на корицата
© Издателство ЕРА, София, 2014

ISBN 978-954-389-322-5

**Книгите на ЕРА търсете на
www.erabooks.net**

МАРТИН МАУРЕЛ

ИЗАБЕЛ

АПОГЕЯТ НА ВЛАСТТА

Para los lectores
y espectadores de
Bulgaria
Con tanto cariño como
gratitud

На читателите и зрителите в България
с много обич и благодарност

Мартин Маурел

EPA

Всички религии са човешки творения и в основата си са еднакви, избираме една от тях според собствена изгода или според обстоятелствата.

Авероес

Да убиеш човек не означава да защитиш доктрина, означава да убиеш човек.

Себастиан Кастело

1.

ПОСЛУШАНИЕ

Дали мъжествеността е качеството, с което се измерва значимостта на един крал? Дарба ли е тя, която слага отпечатък върху спомена за даден владетел? Хронистите говорят за хуманността на Мартин, за жестокостта на Педро, за мъдростта на Алфонсо. Ала онези, които оставят свидетелство за настоящето, не пропускат възможността да споменат обсъжданата надлъж и нашир импотентност на покойния Енрике. Точно обратното, склонни да се доверяват на злонамерени приказки, днешните хронисти прибавят към този недостатък още кралски недъзи: непостоянния му характер и оскъдния му талант да налага волята си, сякаш от едното произтича другото.

Не, през този месец декември на 1474 година, с оглед на толкова скорошните събития, мъжествеността съвсем не е качество за пренебрегване за човек, който знае, че съпругата му се е обявила за кралица в негово отсъствие. И за мъж, който току-що е научил

в далечния си арагонски дворец, че доволна от коронасването си, сегашната владетелка на Кастилия публично си е присвоила правото да раздава правосъдие. А добре известно е, че като изключим воинската бран, няма друго по-мъжествено право от това.

В действителност многообичната съпруга на Фернандо с постъпките си е наранила самолюбието му. Неколцина благородници, които предусещат каква ще е реакцията на наследника на арагонския престол спрямо прибързаното провъзгласяване на Изабел, без да се бавят, са му известили за случилото се. Самият Гутиере де Карденас, който в Сеговия въздигна меча като символ на правосъдието, се е опитал да успокои съпруга с посланието си. Алфонсо Карию де Акуня, архиепископът на Толедо, също му е изпратил писмо. Именно него Фернандо стиска в ръката си в този миг, докато надава ярости викове пред разстроения си баща:

– Ще се провъзглася за крал на Кастилия, независимо дали моята жена го иска или не!

Фернандо има право да е разгневен. Архиепископ Карию не е пестил думи при излагането на фактите, тъй като той самият има общо минало с Изабел, изпъстрено предимно с обиди. А и Карию не е човек, който ще пропусне да налови риба в мътни води.

Да, благодарение на слухове, подозрения, послания и действия на хора с разнообразни намерения днес Фернандо, крал на Сицилия и принц на Херона, не знае каква ще бъде ролята му в Кастилия.

– Няма да ви оставя да отпътувате за Сеговия, преди да ме изслушате!

Гласът на крал Хуан отеква в тронната зала на Арагон, а синът му Фернандо стиска устни и скърца със зъби. Не става ясно дали кралят го мъмри, а бащата го съветва, или е обратното. Защото не само политиката тревожи Хуан Арагонски.

– Това, което е сторила Изабел, е недопустимо. На ваша страна съм. Но овладейте се, гневът погубва мъжете, а вие имате повече за губене, отколкото всеки друг.

Принцът се опитва да укроти гнева си. Баща му протяга ръка и иска да види писмото от архиепископа. Фернандо му го подава и пръхти като разярено животно, сякаш с това иска да подчертае унизителните подробности, които кралят чете наум. Накрая възрастният мъж сгъва документа и въздъхва. Добре познава Карию и не е очаквал нищо по-различно от него.

– Вярно е, че в това писмо се описват много дреболии... напоени обилно с отрова. Но архиепископът, изглежда, забравя най-важното: че вашият съюз е победа и за двете кралства.

Сега кралят на Арагон поучава младия и пламенен принц на Херона.

– Ние се нуждаем от Кастилия, за да се пазим от Франция, а тя от нас – за да оказва съпротива на привържениците на Хуана.

– Щом толкова съм ѝ необходим – възроптава Фернандо, – защо действа сякаш сама си е достатъчна, за да управлява? Прочетохте сам! В Кастилия ме имат за „законен съпруг“, а не за крал. И какви права ми дава това? Да скоча в леглото ѝ и почти нищо друго!

Кралят не се стряска от Фернандо, още по-малко от неприязънта, изпълнила гърдите и замъглила разума му.

– Припомням ви, че в Сервера, преди да се ожените, приехте тя да е суверен в кралството си.

– Но не и да не ме зачита, пренебрегвайки ме при възкачването си на престола и узурпирайки моя ранг.

Монархът вижда, че напътствията му са безполезни и думата взема бащата в него.

– Фернандо, вашата съпруга има прекалено силен характер и ще трябва да се борите, за да защитите собствените си позиции. Но тя е достойна за вас и ви роди дъщеря. Не рискувайте да провалите всичко, което заедно сте изградили. Сигурен съм, че тя знае как да отстъпи.

– Няма да отстъпи, преди да ме види на колене пред нея, сякаш съм ѝ васал.

Глухата ярост на Фернандо е упорита, също като съпругата му. Крал Хуан хваща сина си за раменете и дори най-ненаблюдателният човек би могъл да различи колко искрена е тревогата в очите му.

– Обещавам ви, че ще изискаме онова, което ни се полага! Репарация, ако такова е вашето желание. Но нека го стори пратеник, а не вие. Не можете да се явите в двора в това състояние.

– Не, татко, точно това иска тя: да избегне срещата лице в лице с мен. Но ще трябва да го направи. И много ясно ще ѝ заявя, че няма да има има кралица, ако няма крал.

Със старческите си ръце кралят усеща, че проповедта му се разбива на парчета в твърдоглавието на разгневения му потомък. Толкова силен е ядът на принца, че само след малко той напуска помещението. Призори Фернандо ще тръгне към битката, в която до този момент деянцията и изречените думи разкъсват разсъдъка му, сякаш някой го сече със зле наточен меч. А крал Хуан по-скоро би сключил сделка с дявола, отколкото да допусне подобен провал. Нима не би постъпил така всеки добър баща?

Чистото небе и сияйното слънце не успяват да разтопят снега, покрил полетата на Кастилия и Леон. Такъв е пейзажът на тези неспокойни кралства, в които обещанията очакват благоволенieto на лъжливата пролет, за да се изпълнят, и в които ехото още носи думите на Изабел подобно на семена, разпръсквани в разорана земя:

– Кастилци, знайте, че вашият крал и мой брат Енрике умря в Мадрид преди дни и в Сеговия аз дадох клетва като негова законна и пълна наследница. Сега ви заповядвам: развейте знамената си в моя чест и ме признайте за ваша кралица и законна господарка. Управители и сеньори от всички краища на моето кралство, елате в Сеговия и ми се закълнете във вярност, както се полага да сторите пред вашия единствен суверен.

И знамена послушно се развяват от вятъра и се чува вик като от един човек:

– Кастилия! Кастилия! Кастилия! За всемогъщата кралица и наша господарка, сеньора кралица доня Изабел, и за високопоставения и всемогъщ принц, крал и наш господар, сеньор крал дон Фернандо, като неин законен съпруг!

Ала дон Фернандо още е далеч и възгласите не могат да стигнат до ушите му.

В самия замък на Сеговия, седнала на трона и с корона, поставена на главата, Изабел тържествено председателства полагането на клетвата за вярност. Граф де Тревиньо, епископът на Сеговия... Един подир друг верните ѝ хора застават на едно коляно пред нея и с ръка върху Библията, която кардинал Мендоса държи, ѝ се заклеват, че ще ѝ бъдат предани.

Изабел кима, като се взира във всеки от полагащите клетва. Удовлетворена и благодарна, тя не успява да скрие напълно вълнението си. А верните благородници оценяват, че онази, която е решила да вземе властта над тях и да ги управлява, не е лишена от сърце. Щом ритуалът приключва, всеки минава встрани и оттам следи останалата част от церемонията.

Парадоксът обитава човешката душа, като се настанява удобно в тази на лицемера. Затова новоприсъединилте се към лагера на Изабел верни благородници са онези, които по-малко съдържат престорените си гримаси при вида на Белтран де ла Куева, коленичил пред кардинала. Точно така, става дума за Белтран де ла Куева, преди време фаворит на крал Енрике и върл противник на Изабел. Дори по-зле: това е същият Белтран де ла Куева, помощникът, без когото зачеването на незаконородената Хуана щеше да е невъзможно и

чието име ѝ дава прозвището Белтранеха, не без съдействието на жлъчното остроумие на покойния Хуан Пачеко, разбира се.

Мнозина от новите привърженици на Изабел се надпреварват да разгласяват, че Белтранеха е незаконородена и затова няма права над трона, макар самоличността на създателя ѝ да е повод за разногласия между тях. Това се засилва още повече, когато виждат главния заподозрян на колене пред кралицата си.

– Заклевам се да служа и следвам нашата сеньора доня Изабел като кралица и законна господарка на нашите кралства, ревностно да изпълнявам задълженията си, да бдя над хората и кралството, както и над тези на законния ѝ съпруг дон Фернандо.

Изабел не издава изненадата си, която предизвиква у нея коленичилият в нозете ѝ Белтран де ла Куева. Все пак кралицата си позволява да размени бърз съучастнически поглед с Гонсало Чакон. Цял живот са заедно и едно проблясване на зениците е достатъчно, за да разбере единият какво става в главата на другия. Затова Чакон мигновено отклонява погледа си, за да не долови Изабел тревогата, която той и Гутиере де Карденас споделят.

– Покорството на Белтран де ла Куева ме учудва по-малко от отсъствието на други. Къде е Кастилия?

Белтран де ла Куева се присъединява към групата на положилите клетва. А там някои се отдръпват, без да е ясно дали го правят, за да му сторят място или за да го държат на разстояние, сякаш предаността и предателството у него са еднакво отровни. Карденас подкрепя коментара на Чакон с прикрита гримаса и заявява тихо:

– Това напомня не толкова на парад на знаменитости, колкото на сбирка на стари познати. Да се надяваме, че верността към кралицата ще расте и накрая ще се окаже, че отсъстват само онези, които вече са ни били известни.

Карденас и Чакон отдавна изповядват дълбока лоялност към Изабел. Затова сега и двамата са споходени от едни и същи опасения при вида на особено многобройната група от свои съперници. Ред е на граф-херцог де Бенавенте, който в края на клетвата си с голяма тържественост поднася подарък на кралицата.

– Като господар на графството и на херцогството на Бенавенте, ви поднасям, Ваше Величество, този скромнен дар в знак на покорство. Вземете, за вас...

Граф-херцогът прави знак и един прислужник поставя в краката на Изабел възглавничка, върху която блести красив накит. Не липсват хора в залата, които веднага започват да измерват покорството на граф-херцога в зависимост от стойността на скъпоценния предмет.

– Ето и тази книга, която е за вашия съпруг. Съжалявам, че не мога да му засвидетелствам лично почитанията си.

Друг прислужник оставя богато подвързан ловен трактат до на- кита. Изабел, без да трепне, съзерцава подаръците и се усмихва на благородника от трона си.

– От негово име ви изказвам благодарност за щедростта и вер- ността, в която ни се заклехте. Съпругът ми е зает с въпроси, свър- зани с арагонското кралство, ала скоро ще бъде тук при мен, в Сеговия.

Веднага се разнася глух шепот сред присъстващите. Шепот, който кара Изабел да се чувства неловко, макар да не променя про- токолната си усмивка. Чакон и Карденас обаче реагират. Първият отсъжда:

– Както ви казах, прекалено много са отсъстващите.

Израженията по лицата на съветниците на Изабел в края на це- ремонията не са останали незабелязани от нея и на вечеря тя пов- дига въпроса.

– Видях да си шушукате по време на полагането на клетвите. Има ли нещо, което ви безпокои, а не ми го казвате?

Карденас и Чакон, макар да знаят, че не могат да скрият трево- гата си, се двоумят, преди да разкрият истината пред кралицата. Накрая Гонсало Чакон взема думата:

– Ние само обсъждахме, че има благородници и управители, които се бавеят да се явят пред вас и да покажат покорството си.

Карденас, който винаги е в течение на случващото се в крал- ството, се готви да даде повече данни.

– Някои градове изпратиха емисари и знаме в знак, че са ви верни. Но на много от тях не знаем какви са намеренията. Мадрид не се е произнесъл.

Изабел, която е въздържана в храненето, се усмихва, без да губи апетит.

– Мадрид е земята на Пачеко, какво очаквахте? Цяло чудо е, че не е надянал на главата на малката Хуана корона от слама, както постъпи баща му с горкия ми брат... Освен това Кастилия е голямо кралство. А смъртта на Енрике е неочаквана за всички.

Чакон кимва в знак, че е съгласен с аргумента на владетелката, като междуременно търси най-добрия начин да подхване въпро- са, който истински го безпокои.

– Ще дойдат постепенно, както дългът им повелява. Забавянето им не ме изненадва.

– Може би те са изненаданите – отбелязва Карденас. – Провъзгласяването не се извърши по обичайния начин...

– Мислите ли, че съм избързала?

Изабел познава добре съветниците си. Долавя и у двамата мисъл, която не се осмеляват да изкажат. С леко движение ги подканя да се освободят от тежестта, която ги потиска. Чакон потвърждава:

– В онзи момент изглеждаше най-доброто решение.

– При всички случаи вече е сторено – додава Карденас. – Сега е ред да разбудим нерешителните.

За последното тримата изглеждат на едно и също мнение. От нерешителните, които никак не са малко, зависи бъдещето на Кастилия толкова или дори повече, отколкото от сбора на техните малко, но железни воли. Осъзнаващ като никой друг уязвимостта на властта на Изабел, Чакон смята, че е дошъл моментът да изложи притесненията си.

– Господарке, би било добре Фернандо да пристигне колкото е възможно по-скоро, за да може Кастилия да види и да се увери в подкрепата на Арагон.

– Да се увери Кастилия, както и вашите противници – допълва Карденас довода на Чакон. – Всяка подкрепа е от особена важност в тези дни.

Изабел наблюдава верните си хора. Вижда двама мъже, които са сериозно притеснени за кралството, за нея... И взема решение.

– Нужен ни е Карийо.

Не за първи път Изабел оставя смаяни своите съветници ветерани. Те искат да се появи съпругът, а кралицата вика при себе си Карийо. Чакон дръзва да ѝ противоречи.

– Господарке, говорим за подкрепа, не за заподозрян в предателство.

– Заподозрян, който разполага с повече войници и богатство от когото и да било друг – напомня кралицата. – Не искам да служи на враговете ми.

Дори с вързани очи Изабел би видяла колко далеч е от това да убеди събеседниците си. Не им липсват аргументи, ще ѝ се наложи да обоснове по-добре предложението си.

– Карийо не само желае властта. От години въздиша по нещо, което нито Хуана, нито Пачеко ще го предоставят. В състояние съм да го убедя, че мога да управлявам кралството така, както той винаги е желал.

– Има и други решения – вмята Карденас. – На наше разположение е съкровището на Енрике, парите, сигурният начин, с който да подхраним предаността.

Изабел криви устни. Сега вече е изгубила апетита си.

– Опасявам се, че на съкровището само името му е гръмко. Енрике не беше владетел, който гледа в бъдещето. Кабрера твърди, че е оставил на наследника, идващ след него, много малко средства... И един рог на еднорог.

Чакон и Карденас я гледат, без да знаят как да приемат разкритието, направено от нея. Изабел въздъхва и пояснява:

– Както по всичко личи, Енрике е вярвал истински в неговите магически способности. Но ако рогът има подобна сила, то тя не е била да умножава капиталите му... – И кралицата допълва бързо с известно лукавство: – Не, не съм го проверявала, не ми се стори необходимо.

Със или без подкрепата на еднорога, Изабел има ясна и категорична представа какво ще представлява нейното кралство, независимо от факта, че управлението ѝ започва с финансови затруднения.

– Брат ми Енрике се разори, купувайки волята на другите и отблагодарявайки се за различни услуги. Аз не възнамерявам да постъпвам по същия начин. Хората са длъжни да служат на един крал по принцип, а не в замяна на някоя и друга подхвърлена монета.

– Проблемът е там, че ако благородниците държат всички монети, а не кралят, в крайна сметка той служи на тях, не те на него. Както става в Кастилия.

Категоричността на Чакон, която не подлежи на съмнение, кара Изабел да размисли. И все пак тя държи на своето:

– Ще пиша на Карийо веднага. Интригант или не, той обича Кастилия повече от всичко.

– Но, Ваше Величество* – скача Карденас, – ще изисква от вас да му се извините!

– Ще го направя. Ако успея да утеша нараненото му честолюбие, ще се върне при мен. За доброто на Кастилия.

Докато съветниците се отправят към покоите си, в отсъствието на владетелката те споделят страховете си.

– Смятате ли, че кралицата е на прав път за Карийо?

В душата на Чакон доверието в Изабел е по-силно от съмнението му.

* Титлата „величество“ в оригиналния испански текст е „сиятелство“, като според испанските историци това е правилното обръщение към кастилските, а и повечето монарси в онази епоха. Изабел I Кастилска и Фернандо II Арагонски приемат титлата „величество“ едва когато папата ги обявява за католически крале след превземането на Гранада в 1492 г. – Б. пр.

– Само тя може да убеди архиепископа да се присъедини към нас... Но не съм сигурен дали любовта му към Кастилия ще е по-голяма от озлоблението му, че се оказа лишен от кардиналския пост.

– Скоро ще го узнаем. От друга страна, може би съм прекалено недоверчив, но се опасявам, че докато ние търсим решения, други вече са ги намерили.

– Каквито и лоши намерения да предположим, че имат нашите противници, все ще е малко в сравнение с действителните им. Трябва да направим нещо, за да не ни сварят неподготвени.

Карденас решава да отпътува, за да проучи какво става, вместо да чака събитията да ги връхлетят.

– Ще замина, за да проверя какъв напредък има при тях. Знам на кои хора мога да задам въпросите си. Дано да разполагат с отговорите, от които се нуждаем.

– Пазете се и се връщайте скоро.

Карденас и Чакон се разделят и тази вечер кристално ясната представа за онова, което се задава срещу Кастилия, не ги оставя да склопят очи: царуването на Изабел започва в разорено кралство, при липса на подкрепа и с могъща група, която ще оспорва трона. А победата им е възможна, но зависи и от благосклонността на един страховит неприятел... На всичко отгоре краля го няма, отсъства. Толкова ли е уверена върховната им господарка, че да е кралица е нейната мисия, определена свише? Или пък притежава дръзката воля на героите от романите, които толкова ѝ харесва да чете?

Воля на кралицата не ѝ липсва. И с помощта на providението или по-скоро на щастливата съдба, досега е успявала да я наложи. Изабел иска Карию на своя страна, без да знае обаче, че сърдитият архиепископ има свои собствени планове и за момента не изглежда склонен да попадне под нейно влияние.

Карию е отишъл при Диего Пачеко в Мадрид. В компанията на новия маркиз де Вийена двамата се опиват от виното и от злобата си. Има и изненадващи откровения:

– И през ум не ми е минавало, че Енрике може да ми липсва някога.

Младият Пачеко е на друго мнение:

– Беше отпуснат човек, без амбиции и толкова импотентен на престола, колкото и в леглото.

– Но поне не беше момиче, готово на всичко, за да се увенчае с короната!

Добре известно е, че свещеническият сан не пречи на човек да попада в капаните на изкушението. В случая на Карийо не един и не два са смъртните грехове, към които архиепископът показва слабост. Горделивостта е един от тях. И сега чувства горделивостта, която изпитва учителят, възпитаващ в неоспорими добродетели ученика си, щом в един момент напредналият питомник престава да следва стъпките му, за да поеме по свой, различен път. Горд и наранен е Карийо и отдавна предвкусва възможността някой ден да може да заяви на Изабел в лицето колко глупава е била, като се е лишила от съветите му и го е изхвърлила от кръга на приближените си.

– Да се провъзгласи за кралица на своя глава... – Диего Пачеко, човек с малко по-бавни реакции, продължава да тъне в обърква-не. – Кой би помислил, че Изабел ще действа с подобна дързост? Дори баща ми, нека да почива в мир, би се изненадал от един толкова хитър ход.

– Хуан Пачеко нямаше доверие и на сянката си, имали сте възможност да го научите от самия него.

– Както толкова други неща. – Диего Пачеко е подразнен от точността на чуждия коментар.

– Смелостта обаче не е нещо, което може да се научи.

Както се полага по закон, младият маркиз де Вийена е получил и титлите, и цялата собственост на Хуан Пачеко, човека, който държа Кастилия в ръцете си, докато беше жив. При все това с кръвта, която е наследил, изглежда бе станало същото, което се случва с виното в някои кръчми: разреждат го с точно толкова количество вода, че да може да продължи да бъде предлагано за вино. Осъзнаващ прекрасно какво тече във вените му, както и какво е да живееш в сянката на необикновения си баща, Диего Пачеко не се гневи, но не пропуска и да се защити:

– Какво искате? Сам човек не може да вдигне цяла Кастилия срещу кралицата ѝ.

– Зависи от човека – отвръща непреклонно архиепископът. – Баща ви в никакъв случай нямаше да допусне Изабел да сложи короната на главата си. Щеше да постави Хуана на трона дори ако се наложи да мине през трупа на краля.

– Обвинявате ме, че не съм провъзгласил Хуана за кралица?

– Принуждавам ви да направите нещо, за да решите проблема! Късно е да съжаляваме за миналото. Обаче с всеки изминал час короната се закрепва все по-здраво на главата на Изабел.

Архиепископът не греши и маркизът го знае. Диего Пачеко не е толкова умел, жесток и хищен колкото баща си, но не е и глупак.

Затова Карийо, също достатъчно умен, е дошъл до мадридския замък с намерение да насъска могъщия благородник срещу Изабел.

– Имате късмет, че съм с вас, но не мисля вечно да ви чакам да вземете инициативата в свои ръце. Защото страната на губещите никога не ми е допадала.

Младият мъж пламва от отправения укор и скача:

– А вие какво сте направили за каузата?

Карийо се усмихва, наслаждаващ се на момента, в който ще произнесе предварително подготвения си отговор.

– Аз... писах на Фернандо Арагонски.

Писмото до Фернандо получава отговор, надминаващ очакванията. Към реакцията, предизвикана у Фернандо, се прибавя фактът, че Хуан Арагонски е повикал спешно в кралския си двор архиепископа. Доволен, Карийо се е отзовал без помайване и ето че вече стиска ръцете на стария си приятел.

– Ваше Величество, представям си колко сте възмутен от Изабел.

– Как да не съм възмутен – натъртва крал Хуан, – след като прочетох вашия разказ за случилото се.

– Само се постарях да споделя какво върши Изабел зад гърба ви, за да може съпругът ѝ да действа според обстоятелствата. – Архиепископът се преструва, че не разбира упрека на краля, и се прави на скромен. – Много съжалявам, ако съм ви причинил болка с думите си.

– Сигурен ли сте? Защото на моите години човек разбира кога някой пише писмо, воден от загриженост, и кога го прави от злост.

Думите на краля открехват врата към един по-искрен разговор.

– Няма да отрека, че очаквах моите стремления да стана кардинал да бъдат по-солидно подкрепени от Изабел и Фернандо. Като благодарност към годините на пълно отдаване на каузата...

– Ако сте все така отдаден на Кастилия, ще трябва да изберете или единия, или другия лагер, налага се да се определите.

– Как ви се струва да остана далеч от всичко и от всички?

Възрастният крал на Арагон се смее недоверчиво.

– Глупости. Вие не ставате за отшелник. Мястото ви е в двора.

Архиепископът на Толедо използва момента, за да припомни, че е станал жертва на настоящата кастилска кралица.

– Не вярвам това място да се окаже в двора на Изабел, Ваше Величество.

– А в двора на Фернандо? Защото, както е тръгнало, ще са два различни.

Карийо се старае да прикрие с изненадата си и надеждата, която думите на краля пораждат у него.

– Синът ми пътува към Кастилия, бесен като капитан и с по-малко стратегия в главата от обикновен редник. Ще застане срещу Изабел така, както не е на себе си, и всичко, което ни е струвало толкова усилия, за да изградим, ще се срине.

– И искате аз сам да попреча на това?

– Недейте да скромничите. Знаете, че заедно с Фернандо можете да вкарате Изабел в правия път. – Крал Хуан се усмихва лукаво. – Признайте, че идеята ми ви допада...

– Вашият син, меко казано, е доста честолюбив. Какво ще правя, ако не допусне да бъде съветван?

Карийо подчертава трудността на мисията, за да не издаде, че току-що чулото предложение му звучи изкусително. Лицето на арагонския владетел възвръща сериозното си изражение. Той отваря сърцето си пред архиепископа, сякаш го прави съучастник в тайната си.

– Фернандо неотдавна си даде сметка, че с Изабел е загубен. Нужен му някой, който да го води, опитен и хитър човек... Необходим сте му вие.

Карийо е очарован от това, което чува, и отново се вижда вдъхващ уханието на властта от първия ред. А същевременно ще успее да постави Изабел и Фернандо на местата им. Вярно е, че са крале, но то е благодарение на него. Хуан Арагонски е наясно, че предложението му дава кълнове в душата на архиепископа. Макар да не го показва, това го радва. Направил е първата стъпка, за да се избегне катастрофата.

Монархът обаче не би бил толкова радостен, ако знаеше за постъпките на Карийо в съперническия лагер. Ала на Хуан Арагонски не му е известно нито предложението на архиепископа към маркиз де Вийена да съзаклятничат заедно срещу Изабел и Фернандо, нито че с настоящата си постъпка може би позволява на архиепископа на Толедо да решава дали строежите, които е стъкмил, ще се осъществят, или ще се провалят.

Докато Карийо осмисля доволен казаното от Хуан Арагонски, то на сина на Хуан Пачеко думите на архиепископа никак не допадат. В мадридския дворец маркиз де Вийена, който е приютил съпругата и дъщерята на Енрике след смъртта му, прекъсва молитвата на Хуана де Авис и на малката Хуана.

– Няма смисъл да се молите повече за душата на Енрике. От известно време той вече се наслаждава на небесната благодат... или на адските мъки.

Хуана, не толкова набожна, колкото се мъчи да изглежда в последно време, напуска молитвената скамейка и оставя дъщеря си да продължи сама.

– Не се моля за него, а за нас – пояснява тя на домакиня си. – И обвинявам Всевишния, че ни изостави по този начин. Надявам се, че вие ще ни бъдете по-верен от нашия Господ.

– Нима се съмнявате в това? Толкова е силно желанието ми да видя дъщеря ви на трона, че съм ѝ донесъл един кралски подарък.

Младият маркиз вади кадифена торбичка и я поставя в ръката на Хуана де Авис. Тя я отваря така, както е в дланта ѝ, и изважда блестящия пръстен, принадлежал на Енрике. Съпругата го разпознава на мига.

– Енрике не беше ли погребан с него?

– Сигурен съм, че волята му би била да го носи наследницата му.

Стресната от гласа на майка си, която я вика при себе си, малката Хуана прекъсва молитвата, прекръства се и послушно се отзовава. Диего Пачеко я поздравява с официално и уважително кимване. Момичето не се сдържа и се усмихва, когато вижда подобно отношение от страна на представителния маркиз. Хуана де Авис подава пръстена на дъщеря си и тя го гледа очарована.

– Колко е хубав! Този ли носеше баща ми?

– Да, скъпа, а сега е ваш.

Младата кандидатка за престола го поставя на пръста си с радост. На безимения ѝ е много голям и тя пробва на останалите. Но никъде не ѝ става, навсякъде е голям. Тези толкова неуспешни опити изчерпват и без това неголямото търпение на майката, която дръпва бижутото от ръцете на дъщеря си.

– Ще го прибера. Ще ви го дам, щом свалим узурпаторката от трона.

Хуанита, наричана от злите езици Белтранеха, не се осмелява да се противопостави.

– Маркизът е дошъл, за да ни обещае, че няма да се наложи да чакате дълго момента, в който ще се увенчае с короната на Кастилия – казва майката, обръща се към младия Диего с многозначителен поглед и добавя: – Защото от вас очакваме нещо повече от това да носите пръстени.

Господарят на Вийена приема предизвикателството, отправено му от Хуана.

– Бъдете спокойни, ще изпълня очакванията ви, колкото и амбициозни да са те.

– Не давам уши на празни обещания. Ако няма да застанете начело на това начинание, кажете ми го още сега и аз самата...

Диего Пачеко с рязък жест прекъсва упреците на Хуана.

– Няма да е нужно. Зная на кои врати трябва да почукам и повярвайте, зад тях има много повече власт, отколкото между тези четири стени.